

III.

И започнали момчетата да си строят къща. Узнали за туй нещо овчарите, които наблизо там пасли стадата си и дошли при тях.

— Можем ли и ние край вас да се заселим? — питали те.

А братята ги посрещнали радостно.

— На драго сърдце приемаме при себе си всекиго — само да си построи и да живее!...

Така, малко по малко, започнали да се заселват хора около къщата на Ромула и Рема. Но еднаж се случило нещастие. Когато били направени много къщи на брега на Тибър — явил се спор между Ромула и Рема, с кое име да нарекат новия град. Скарали се зле помежду си двамата братя. И тъй се скарали, че Ромул не се сдържал и в гнева си се хвърлил върху брата си и го убил... Това станало ноще. Скрил Ромул убигия си брат, а на сутринта повикал другарите си и им казал:

— Брат ми избяга и ме остави самичек... Искате ли аз да бъда ваш цар, защитник и покровител?

Никой не казал нищо всички се подчинили.

Тъй станал Ромул цар на новия град. А градът от тогава и до сега останал с названието „Рома“ или, както ние го казваме — Рим, сегашната столица на Италия.

Преведе Трайко Симеонов

Дядо на седянка

Весела народна песен

Жаби кречат по топила*),

Дядо рече, че са моми.

Обжрсна си бяла брада,

Изпжди си стара баба,

Па отиде на седянка:

— Добър вечер, малки моми! —

— Дал Бог добро, стари дядо!

— Хубав ли съм, малки моми? —

— Хубав, хубав, стари дядо,

Като куче опжрлено,

Като коте гуреливо! —

Повърна се стари дядо,

Па си викна, та заплака:

— Бабице ле, раздумнице;

Брадице ле разговорко! —

*) Топила — дето потапят конопа.